

Å dyrke frem forskningsmiljøer av høy kvalitet krever at en gjør Universitetet i Oslo til en attraktiv arbeidsplass for de aller beste.

Toppforskning krever strategisk tenkning

Debatt

Nils Chr. Stenseth
professor i biologi
og senterleder,
Universitetet i
Oslo

**Aksel Braanen
Sterri**
stipendiat i
filosofi, Universi-
tetet i Oslo

Skal Universitetet i Oslo (UiO) levere toppforskning uten å ha noen strategi for det? Det ser ut til å være svaret til team Graver (Aftenposten 11. april), det ene av rektorlagene ved UiO, på vår forespørsel 7. april om hva de konkret vil gjøre for å fremme den beste forskningen.

Forventer mer aktiv lederprofil

Team Stølen, det andre rektorlaget, peker ut en lovende retning for å sikre at UiO tiltrekker seg unge forskertalenter, sørge for at de blir ved universitetet og for at de beste miljøene får mer fleksibilitet og ressurser til å levere forskning av høyeste kvalitet.

Team Graver ser derimot ut til å lene seg på at fremragende forskere er drevet av en sterk indre motivasjon. De unge forskertalentene «lar seg ikke stoppe av motgang og har en enorm stå-på-vilje».

Det er fristende å tolke team Graver dithen at de mener at de flinkeste nok klarer seg fordi de «elsker forskningsprosjektene sine». Vi, som henholdsvis senior ved UiO og nyansatt stipendiat, forventer en langt mer aktiv lederprofil for å fremme god forskning ved UiO.

Team Graver ser ut til å hvile seg på to problematiske premisser. De tror bredde skaper spiss og at god forskning vokser frem i anarkiske fellesskap av høyst varierende kvalitet. Men den første påstanden har bare begrenset gyldighet, og den

Vi trenger sterke fagmiljøer som til stadighet søker å levere arbeid på forskningsfronten, skriver innleggsforfatterne. FOTO: JON OLAV NESVOLD, NTB SCANPIX

andre stemmer rett og slett ikke.

Det er ingen tvil om at Norge trenger en viss bredde. Vi kan ikke la kompetansen på enkelte språk dø ut, selv om fagpersonene ikke leverer forskning og undervisning av aller høyeste kvalitet.

Men en slik beredskapstanke kan ikke bli en blankofullmakt til å la være å prioritere miljøer som evner å produsere forskning som driver kunnskapsfronten fremover.

Som vi påpekte i vårt første innlegg, krever det dessverre at en også identifiserer de miljøene som ikke presterer, og prioriterer disse ned.

Er det én ting vi vet, er det at god forskning i nesten alle tilfeller kommer ut av forskningsmiljøer av høy kvalitet. Selv når forskere jobber alene, er de gjerne en del av et fremragende miljø som dytter dem frem.

Paradoksalt nok er det slike miljøer

som gjør fremragende forskere ut av middelmådigheter, som de fleste av oss tross alt er.

Å dyrke frem slike miljøer krever imidlertid at en gjør UiO til en attraktiv arbeidsplass for de aller beste, og at en gir disse de nødvendige ressurser for å skalere opp. Det skjer ikke av seg selv. Det krever strategisk kløkt.

Vi trenger sterke fagmiljøer

Team Graver fremhever helt korrekt at forskere gjerne vil «sette fotavtrykk» og «se resultater som får betydning for samfunnet». Vi vil legge til at de også vil sette fotavtrykk i vitenskapen som sådan. Det er det som på mest varig vis vil utgjøre en positiv betydning for samfunnet som helhet.

Skal vi hjelpe dem å gjøre det, trenger vi sterke fagmiljøer som til stadighet søker å levere arbeid på forskningsfronten.

Kvadraturen er det tettest bebygde området i Oslo sentrum. Det gir et godt grunnlag for å få brukbar boligtetthet uten nybygging.

Utvikling som styrker Kvadraturen

Debatt

Morten Stige
avdelingsleder,
Byantikvaren i Oslo

Oslo kommune og Kvadraturforeningen har lenge arbeidet for å revitalisere Kvadraturen som Oslos egentlige gamleby.

Både trafikkforhold, tilkneppede butikklokaler og manglende boliger har vært del av diagnosen på de manglende resultatene.

Nå vil «Bilfritt byliv» bidra vesentlig til å gjøre det triveligere i gatene, og utviklin-

gen i Bjørvika gjør at Kvadraturen er blitt like sentral som den var i 1624. Da gjelder det å få flere boliger uten å oppføre nybygg med en skala som svekker Kvadraturen snarere enn å styrke den.

Her kommer analysen fra Grape arkitekter, SLA og Asplan Viak som bestilt. De viste i Aftenposten 7. april hvordan man kan tredoble boligandelen uten å komme i konflikt med bydelens umistelige kulturminneverdier. Svaret ligger i historien. Frem til slutten av 1800-tallet var dette en bydel med funksjonsblanding, deriblant mange boliger. I år 1845, da befolkningen i Oslo var ca. 25.000, utgjorde Kvadraturen brorparten av bebyggelsen innenfor bygrensene.

Kvadraturen er det tettest bebygde området i Oslo sentrum. Det gir et godt

grunnlag for å få brukbar boligtetthet uten nybygging. I tillegg ligger det muligheter i konvertering av kontorbyggene fra 1930-tallet, samt fornying av ca. 40 bygninger som ikke har erkjent verneverdi. Det er også mulig å ta i bruk alle de gamle butikklokalene til utadrettet virksomhet igjen.

Kvadraturen er i ferd med å våkne opp fra sin tornerosesøvn, og grunnlaget for den urbane funksjonsblandingen vi strever med å få til i nye bydeler, er fortsatt intakt.

Nå når hele utviklingen peker mot nytt liv i Kvadraturen, gjelder det å motstå presset om å vedta byggeprosjekter som vil svekke Kvadraturens unike kvaliteter og attraksjon for alltid.

Kort sagt

Ruseløkka skole må ikke rives!

Man kan da umulig rive den flotte og majestetiske gamle Ruseløkka skole, det vil være å skusle bort en vesentlig del av Oslos kulturarv. Skolen er et av Oslos eldste og mest velholdte skolebygg. Ruseløkka skole og Victoria terrasse ble tegnet av arkitekt Henrik Thrap-Meyer. Den andre nabobygningen er Christiania tekniske skole fra 1889. Det går ikke an å ødelegge en arkitektonisk samlet helhet ved å ødelegge det mellomste leddet!

Ruseløkka ble i 1871 bygget i to etasjer som folkeskole på en høyde i terrenget på grensen mellom representativ vestkantbebyggelse og fattigstrøkene i Vika. Borgerskapets barn og barna fra Vika skulle gå på samme skole. En unik og historisk viktig demokratisering av skolen.

Plasseringen av skolen på denne høyden gjorde den til et virkelig signalbygg, særlig da den også ble påbygget 3. etasje i 1891 og 4. etasje i 1938. Problemet i dag er både at bygningene er for små og skolegården for liten. Dette kan avhjelpest ved at Christiania tekniske skole legges til, og den muligheten skal være til stede. Og da kan Ruseløkka ærverdige, gamle skole reddes!

Bjarne Stabell

sivilarkitekt

Inger Welhaven Næss

interiørarkitekt

Klare gevinster fra innovasjon i omsorg

5. april skriver Elin Ørjasæter at det knyttes naiv optimisme til teknologi og innovasjon innen omsorg, og at det ofte betyr forverring av tjenesten. Helsedirektoratets Gevinstrealiseringsrapport fra januar 2017 har helt motsatt konklusjon. De ser blant annet på GPS-sporing, elektroniske dørlåser og medisineringsstøtte: «... gevinstene vi ser er utsatt behov og redusert antall besøk fra hjemmetjenester, utsatt behov for institusjonsplass, økt trygghet, frihet, mestring og selvstendighet for brukere og pårørende, redusert belastning for tjenesten og mindre bruk av tvang». Rapporter fra en rekke kommuner viser at man får mer omsorg ut av ressursene, og brukere som har fått prøve ny teknologi og er fornøyde. Vi treffer ofte personer som har fått en positiv endring i livet ved teknologi-hjelp. Innbyggerne og de ansatte er ikke den største utformningen i kommunene. Måten driftsbudsjettene i kommunene behandles oppfordrer ikke til langsiktig tenkning.

Dessuten er det en stor ledelsesutfordring at selve tjenstedesignet må endres.

Sven Seljom

administrerende direktør,
Evondos

Korrigeringer

Feil tittel

■ Gårsdagens innlegg «Finnmarksbanen kan bygges billig» var skrevet av Jakob Kristiansen. Han er siviløkonom, ikke sivilingeniør, som vi feilaktig skrev.